

E PRIMĂVARĂ? E PRIMĂVARĂ!

Din 1 martie ne tot pregătim și așteptăm cu nerăbdare primăvara. Ghiociei și brândușele, vestitorii primăverii, ne spun timid că ea se apropie în ciuda faptului că mercurul din termometre contrazice ideea noastră despre primăvară.

Ca și creștini, care îl avem pe Isus ca Domn și Conducător al vieții noastre, ar trebui să fim însuflețiți permanent de primăvara spirituală. Fiecare zi primită în dar de la El să fie o ocazie de mulțumire și laudă adresată Celui ce ne-a adus din moarte la viață veșnică. Dacă iarna îndoielii ne-a cuprins, să ne scuturăm de ea, să trăim în fiecare zi bucurându-ne de primă-

„Dacă I-am mulțumi lui Dumnezeu pentru ce a făcut pentru noi, n-am mai avea timp să ne plângem !”

Richard Wurmbbrand

„Bucuria omului credincios, ca și mirosul florilor nu se nasc dintr-un suflet vested.”-

R. Wurmbbrand

„Bucură-te că ai un Dumnezeu, care-ți este Tată! Bucură-te că ai un Mântuitor, care-ți dă har - Isus Hristos! Bucură-te, gândindu-te că necazurile sunt școala desăvârșirii.”

R. Wurmbbrand

„Fericirea omului constă în a fi un caracter asemănător lui Dumnezeu.”

R. Wurmbbrand

„Căutându-ți fericirea poți muri nefericit. Urmărind neprihănirea vei trăi preafericit!”

Anonim

Biserica Creștină Baptistă
“BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro;

e-mail: contact@biruinta.ro

430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Mihaela Chereji

Tehnoredactare: Roxana Tentiş, Dan Matei

vara credinței ce înflorește în fiecare zi tot mai mult și mai profund, recunoscători fiind că viața veșnică nu e trecătoare asemenea anotimpurilor din viața noastră.

E timpul să ne trezim din amorțire, să fim creștini adevărați în trăire, vorbire, purtare, să nu ne lăsăm cuprinși de amorțea iernii, să ieșim la lumină, arătând mereu prin ceea ce facem spre adevărata Lumină, care a dat sens și culoare vieții noastre.

E primăvară? Da! E primăvară!

Aurelia Modoc

„Mulțumirea este o calitate a sufletului care se încrede în Dumnezeu, că orice s-ar întâmpla în viață, El îi vrea numai binele.”

Anonim

„Mulțumirea îl face pe sărac bogat, iar nemulțumirea îl face pe bogat, sărac.”

Anonim

„Taina existenței umane nu constă în a trăi, ci în a ști pentru ce trăiești!”

Nicolae Iorga

„Nu lăsa să treacă o zi fără să te rogi, pentru că rugăciunea este hrana sufletului tău și dacă nu ai timp să te rogi sufletul tău fără hrană moare!”

Anonim

„Este imposibil să conduci lumea cu dreptate, fără Dumnezeu și fără Biblie.”

Anonim

Culese de Iulia Brătulescu

Anunțuri

Miercuri ora 18:00 Repetiție de cor

Joi ora 18:00 Închinare și studiu biblic

Vineri ora 17:00 Întâlnire de tineret.

Sâmbătă orele 10:00-12:00 Program cu copiii

Duminică ora 09:30 Grupuri de rugăciune

Duminică ora 09:30 Pregătire pt. botez (cateheză)

Duminică orele 10:00 și 17:00 Servicii de închinare

EDITORIAL

Pastor Daniel Chereji

DIFERENȚE DE PERSPECTIVĂ

„Le spunea lucrurile acestea pe față. Petru însă L-a luat deoparte și a început să-L mustre. Dar Isus S-a întors și S-a uitat la ucenicii Săi, a muștrat pe Petru și i-a zis: „Înapoia Mea, Satano! Fiindcă tu nu te gândești la lucrurile lui Dumnezeu, ci la lucrurile oamenilor.” (Marcu 8:32-33)

În ultimul Său drum spre Ierusalim,

DIN CUPRINS:

pag. 3 **Cazier curat**

pag. 4 **E primăvară? E primăvară!**

„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine.”
(Romani 12:21)

Isus a ales să le vorbească ucenicilor despre moartea și învierea Sa, ca acte necesare în vederea mântuirii oamenilor.

Răspunsul lui Petru a adus o replică fermă și usturătoare din partea Domnului. Isus Cristos a văzut în atitudinea lui Petru un atac venit din partea Satanei care ar fi vrut să-L împiedice să ajungă la cruce.

În această situație Petru a fost un instrument al Celui Rău de care cel din urmă s-a putut folosi pentru că ucenicul se gândea la lucrurile oamenilor și nu la lucrurile lui Dumnezeu.

Câtă diferență! În timp ce Dumnezeu avea în vedere drumul crucii pentru salvarea spirituală a omenirii, oamenii erau îndreptați spre lucrurile firești.

Înainte de a ne grăbi să fim prea aspri cu Petru, să ne uităm măcar o clipă spre noi înșine. Oare nu cumva atunci când în fața ochilor noștri avem de ales între calea sacrificiului și calea confortului, o alegem pe cea din

[Continuare pag. 2](#)

urmă? Nu cumva ne ferim de slujire ca să nu ne coste, să nu ne fie răpit timpul personal, să nu obosim, să nu ni se strice planurile noastre, nu cumva să pășim ceva, ba chiar să fim în pericol de a ne pierde viața?

Când suntem mânați în mintea noastră de gândurile oamenilor vom urmări doar interesul nostru, binele nostru, plăcerile noastre, scopurile noastre,

Câți dintre noi ne-am rugat ca Dumnezeu se ne ofere răspunsuri la întrebările noastre? Câți ne dorim cu ardoare să aflăm „de ce?” „cum?” „unde?” „când?”... aflarea răspunsului nu ar trebui să constituie o problemă, cu siguranță putem răspunde în unanimitate, într-un singur glas, în aceeași gamă: toți, fiecare... eu și tu.

Însă, ce se întâmplă atunci când primim răspunsuri, dar nu sunt cele așteptate sau atunci când cerul...parcă tace?

Vom aduce argumentul suprem, imbatibil, al faptului că în aceste momente, încrederea, credința pe care o avem în El, primează și înlătură orice teamă de necunoscut. Creatorul nostru, ne-a făgăduit în Cuvântul Său realitatea incontestabilă a acestui lucru... însă atunci, de ce continuăm să ne îngrijorăm? Nu știm oare că a fost plătit cel mai valoros preț în vederea răscumpărării noastre? Că Însuși Dumnezeu ne numește fii ai Săi, iubiți în mod necondiționat, ținuți în palmele Sale, purtați pe brațul Său; Că El a ales să trimită pe Singurul Său Fiu ca jertfă, fiind unicul mod de a ne scoate la lumină, de a ne salva; Că ne cunoaște pe nume, ne știe îngrijorările, temerile, bucuriile, necazurile; Cu siguranță Mântuitorul nostru aude întrebările, cunoaște nevoile, dorințele, iar în voia Lui suverană hotărăște momentul primirii răspunsurilor.

Până atunci, întrebările noastre nu sunt

visurile noastre și planurile noastre.

Când mintea ne va fi îmbibată cu Dumnezeu ne vom gândi la lucrurile lui Dumnezeu, la interesele lui Dumnezeu și vom fi gata să împlinim scopurile Sale, indiferent de sacrificiu și costuri.

pastor Daniel Chereji

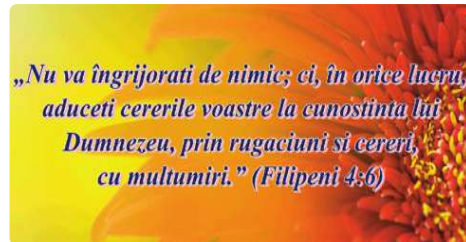
fără răspuns, ci, eventual, fără un răspuns imediat. Toate lucrurile se vor clarifica în veșnicie, atunci vom cunoaște în mod desăvârșit.

Ceea ce știi cu certitudine, însă... este faptul că credința în El are într-adevăr aptitudinea de a „*muta munții din loc*”, că întrebările, confuzia, misterul... toate sunt înlăturate la vremea potrivită, lăsând loc răspunsurilor, liniștii, cunoașterii și înțelegerii.

Paradoxul constă tocmai în faptul că atunci când nu mai ești alergător în prima linie în goana obositoare de-al întreba pe Dumnezeu „de ce?”, ceea ce doreai să cunoști cu ardoare, vine la tine - fiecare întrebare primește o rezolvare, fie ca e în modul în care ne-am proiectat acest lucru în mintea noastră, fie Dumnezeu ne surprinde și ne oferă mult mai mult decât doream inițial.

Ancorându-ne în El, viața noastră va fi creionată într-un curcubeu multicolor, care, încă o dată, va releva frumusețea și realitatea promisiunii făcute de Dumnezeu.

Rut Chereji

Continuare din pag. 1

CAZIER CURAT

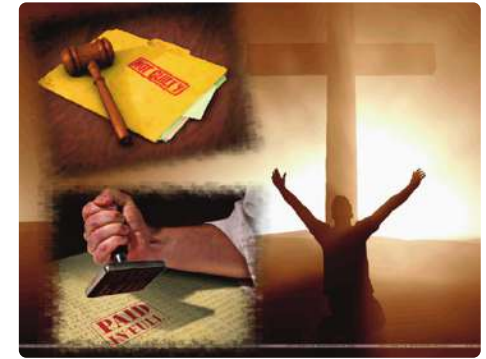
„A șters zăpădul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.” (Coloseni 2:14)

Problema păcătoșeniei omului nu este, așa cum sugerează unii, doar o simplă problemă de moralitate, adică ceva ce poate fi tratat diferit, de către oameni ce trăiesc în medii culturale diferite, în funcție de conjunctură și raportându-ne la cutumele unei anumite perioade istorice. Dacă lucrurile ar sta în felul acesta, atunci fiecare generație își poate permite să tolereze păcatul, după bunul plac, tocmai fiindcă normele de moralitate caracteristice zilelor noastre sunt mult sub standardele generațiilor de acum câteva secole, spre exemplu.

Apostolul Pavel confirmă și subliniază că problema păcatului este o problemă nu doar de moralitate, ci și de legalitate. Cu alte cuvinte, atunci când păcătuiește, omul nu este doar într-o situație de imoralitate - conform unei morale dobândite prin moștenire culturală -, ci este, în mod deosebit, un călcător de Lege. Și nu este vorba de orice lege, ci chiar despre Legea lui Dumnezeu. Din această cauză, în dreptul nostru, al fiecărui păcătos în parte, stătea scris un document (*zăpis*) juridic acuzator, în care erau consemnate toate articolele de lege (*poruncile*) pe care le-am încălcat.

În conformitate cu dovezile acuzatoare, verdictul Curții de Judecată nu putea să fie decât unul singur: **vinovat!** Pedeapsa, una pe măsura vinovăției: **moartea!**

Veste minunată a Evangheliei este că Domnul Isus Cristos - Mântuitorul nostru - a șters (**a anulat**) acest document legal ce ne era potrivnic, absolvindu-ne astfel de orice vină. Acest lucru a fost posibil într-un singur fel: El Însuși a luat asupra Sa întreaga noastră vină. Transferul acesta de vinovăție a însemnat însă

că și pedeapsa I-a fost aplicată Lui în locul nostru. Singurul mod și singurul loc unde zăpădul care ne acuza putea fi anulat era la cruce. Numai că piroanele care puteau să țintuiască zăpădul nostru pe cruce aveau să fie aceleași cu piroanele care-i vor fi țintuit mâinile și picioarele Fiului lui Dumnezeu. Moartea Lui ispășitoare a însemnat anularea dovezilor acuzatoare, nu fiindcă acestea n-ar fi fost reale, ci fiindcă plata pentru păcat a fost achitată în întregime, făcându-se astfel dreptate în mod desăvârșit.

Când privești lucrurile din această perspectivă este imposibil să mai consideri păcatul doar o simplă chestiune de moralitate, pe care o putem relativiza în funcție de standardul societății la un moment dat, ci ea devine o problemă cu atât mai serioasă cu cât conștientizăm că păcatul este cea mai gravă ofensă la adresa numelui și caracterului lui Dumnezeu.

Acesta este și motivul pentru care un credincios adevărat nu doar că va apela neîntârziat la sângele lui Cristos, ori de câte ori va considera necesar, dar nu va obosi niciodată să mărturisească în jurul său despre singurul mod în care un păcătos (călcător de Lege) își poate anula cazierul: asigurându-se că i-a fost pironit pe cruce. Prin credința în Cristos, adică.

Claudiu Lupu